

ringen gaaet uden om Spørgsmaalet. I Foraaret og ligeledes paa Vælgermøderne har den højtærede Konseilspræsident henvist til, at denne Sag vilde blive afgjort i Statsraadet. Det var et meget mærkeligt Svar. I Statsraadet afgøres vel nok selve Sagen, men rigtignok paa den Maade, at saa falde eller staa Ministrene med denne Afgørelse, og Ministrene gaa dog ikke ind i det Statsraad, der skal tage Bestemmelse om de kongevalgtes Opløsning, bare og blanke for Mening. De gaa ind med deres politiske Overbevisning, maa man da antage. . . . (*Martin Madsen*: Hvis de have nogen!). . . Vi vide da, at paa dette Omraade have i alt Fald 3 af Ministrene en Overbevisning, som er bleven udtalt offentlig og efter Systemskiftet. Baade den højtærede Justitsminister, den højtærede Finansminister og den højtærede Trafikminister have vedkendt sig Venstres gamle Standpunkt om de kongevalgtes Opløsning. Naar de gaa ind i Statsraadet, gaa de derind med den Overbevisning, og komme de tilbage, efter at denne Overbevisning er slaaet ned, ere de ikke længere Ministre, det maa man gaa ud fra, saa det omtalte Svar var i høj Grad mærkeligt. Man kunde sige, at saa længe Sagen ikke var absolut brændende, vilde Regeringen maaske ikke fremsætte sine Anskuelser paa dette Punkt, men nu er Sagen bleven brændende, nu forestaar den i en ganske nær Fremtid, hvis der overhovedet er saa megen Alvor i denne Sag, at Regeringen ønsker den fremmet. Derfor maa vi have Ret til at spørge: Hvad vil Regeringen gøre ved det næste Skridt, som skal tages, naar dette første Skridt, Gennemførelsen af dette Forslag, er taget. Hvad vil Regeringen da gøre, denne Regering, der jo kun, naar den kritiseres, har Ordet Tillid at henvise til. Af den Regering, som kræver Tillid og Tillid og atter kun Tillid, maa man dog i hvert Fald kunne kræve, at den har saa megen Tillid til Befolkningen, at den klart, aabent og ærligt udtaler sin Mening, udtaler, hvad den vil gøre. Af et parlamentarisk Ministerium, som skulde gaa i Spidsen for Folkets Flertal for at gennemføre Folkets Krav, maatte man kunne vente, at Regeringen ærligt og tydeligt siger til Befolkningen: „Dette ville vi gennemføre; de Midler, som ligge saa nær, som der nu er Tale om, ville vi benytte.“ Ellers foregaar Agitationen for hele denne Sag i Halvmørke, ellers vide Vælgerne slet ikke, hvordan de eller Regeringen staa i det. Jeg tror altsaa, at jeg nu i hvert Fald har

Ret til at kræve bestemt Svar paa dette Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, at det vil være rigtigt af en anden Grund.

Denne Sag vil have mange Modstandere. Alle de politiske, økonomiske og sociale Interesser, som ere knyttede til den nuværende uretfærdige Valgkredsordning, ville aabent og hemmeligt, men navnlig hemmeligt, modarbejde Grundlovsforandringen, og den Dag, da den skulde strande, ville mange gnide deres Hænder, om ikke over Bordet, saa under Bordene. Der vil blive udfoldet stærke Kræfter for at ødelægge den og spænde Ben for den. Alle tænkende Politikere ville jo forstaa, at det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, vil udfolde enhver Anstrengelse, vi formaa, for at føre Sagen igennem, naturligvis i en saadan Form, at det overhovedet er muligt at stemme for den. I alle Detailler og i alle Formspørgsmaal ville vi stille os overordentlig forhandlingsvillige, naar blot Princippet om den lige Valgret kan gennemføres — baade nu naturligvis og i Fremtiden. Men der vil, som sagt, komme mange Kræfter i Gang. Det er jo en Sag af den Art, navnlig saa svagt som den er forelagt, saa svagt alle de komme til at staa, som skulle forsvare Regeringens Forslag i denne Form, at man ikke kan være blind for, at det vil blive forholdsvis let at undlive den. Det vil ikke blive saa overmaade vanskeligt for et Flertal i det andet Ting og for et Flertal i dette Ting at blive enige om at blive uenige. Det vil ikke være saa grumme vanskeligt, og saa er Sagen bortfalden. Dette vil være meget nærliggende — desværre — for et vist Parti i det andet Ting, der hidtil og i Almindelighed staaer som Regeringens gode Venner, ja næsten som dens allierede, og som hidmed Kraft og Glæde til at føre Skattelovene igennem, hvorved der lagdes ny Byrder paa store Dele af Befolkningen, det vil ikke være svært for dette Parti at skille sig fra Regeringen i denne Sag og dokumentere sit gode konservative Sindelag ved i denne Sag at staa sammen med det øvrige Højre. Partiet tænker maaske paa, at det ikke er Regeringen saa overordentlig ukærkomment, om det andet Tings Flertal skulde enes om et Standpunkt, som ikke stemmer med dette Tings Flertals. Den løse, uigenomtænkte Maade, hvorpaa dette Forslag er fremlagt her, den formelle og kølige Maade, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident forelagde det, disse kortfattede, tarvelige Anmærkninger, som ledsage det, gør, at man